

БУДИЛНИК

Лист Геронтолошког центра „Нови Сад“
Бесплатан примерак

Издаје квартално • Година XI
Број 30. • лето 2019.

- Државно шах првенство трећег доба у Геронтолошком центру „Нови Сад“
- Јавна расправа о Закону о заштити права лица са менталним сметњама у ГЦ „Нови Сад“
- Геронтолошки центар „Нови Сад“ излагао на новосадском Сајму за пензионере
- Геронтолошки центар „Нови Сад“ учесник у изложби Позоришног музеја Војводине

САДРЖАЈ

РЕЧ УРЕДНИКА	3
АКТУЕЛНОСТИ	
Државно шах првенство трећег доба у Геронтолошком центру „Нови Сад“	4
Јавна расправа о Закону о заштити права лица са менталним сметњама у ГЦ „Нови Сад“	5
Геронтолошки центар „Нови Сад“ излагао на новосадском Сајму за пензионере.	6
Геронтолошки центар „Нови Сад“ учесник у изложби Позоришног музеја Војводине	7
Коло српских сестара из Румуније посетило Клуб „Слана Бара“	8
Обележен јубилеј фолклорне секције клубова	9
Академски хор „Споменак“ наступио у домовима ГЦ „Нови Сад“	10
Излет у Београд	10
Корисници дома на Лиману путовали у Ниш	11
Дом Ново насеље освојило награду на ускршњем такмичењу у Мољу	11
Прослављени рођендани корисника домова и Прихватилишта ГЦ „Нови Сад“	12
Изведена монодрама у Дому Футог	13
УСЛУГЕ	
Услуга социјалног рада	14
РЕПОРТАЖА	
Стеван Булић - Корисници клубова у Београду	15
ЉУБАВ У ТРЕЋЕМ ДОБУ	
Душица Ковачевић и Димитрије Јовичић.	17
САВЕТ ЛЕКАРА	
Страх као основа многих болести	18
РЕКЛИ СУ О НАМА	
Уз клавир на „бувљаку“ сви запевали „Хеј, Словени“	19
ЛИКОВНА АЗБУКА	
Увод у холандско сликарство	20
ПЕСНИЧКИ КУТАК	21
КОРИСНИЧКИ КУТАК	23

„БУДИЛНИК“, интерно гласило Геронтолошког центра „Нови Сад“

Издавач: Геронтолошки центар „Нови Сад“, Фрушкогорска 32, 21000 Нови Сад

Телефони: +381 21 450 266; +381 21 6 350 542; Факс: +381 21 6 350 782;

веб site: www.gerontns.co.rs e-mail gerontns@neobee.net

За издавача: Славица Шкрбић, директор Геронтолошког центра „Нови Сад“

Уредник: Ружица Вукић Рајић, организатор промотивних активности

Сарадници у овом броју: Исидора Петковић, помоћник директора; Мирјана Берић, социјални радник;

Сенка Плавшић, радни терапеут; Нада Периновић стручни сарадник на услугама у заједници

Интернет презентација: Немања Ђурић

Графичка припрема: Зоран Рац

Штампа: „САЈНОС“ доо, Нови Сад, sajnosns@gmail.com

Тираж: 500 примерака

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

613.98 (497.113 Нови Сад)

БУДИЛНИК : Интерно гласило Геронтолошког центра „Нови Сад“ /
уредник Ружица Вукић Рајић – год. 11. бр. 30 (2019.) – Геронтолошки
центар „Нови Сад“, 2019. – илустр. 30 cm

Квартално
ISSN 2217-5490
COBISS.SR – ID 263658247

Поштовани чиџаоци,

Често смо у прилици да се сусрећемо са изразом “златно доба живота”, који се, заправо, односи на треће доба. Нажалост, људи, који нису у могућности дуже да буду у контакту са старијом популацијом овај израз тешко могу да разумеју. Зablуда је да је треће доба синоним за усамљеност, депресију и разне болести. Покушаћу да објасним ову констатацију у наредним уводним редовима.

„Златно доба” је израз који долази из грчке митологије и обично означава период у далекој прошлости када је нека заједница, или цело човечанство живело у благостању и срећи.

Присутност среће, а веома често и осећаја благостања код људи треће животне доби није тако ретка појава. У мојим сусретима са корисницима домова, Дневног боравка и Клубова за одрасла и старија лица открила сам да је пуно животне, позитивне енергије присутно код њих, чак много више него код људи средње генерације. Према недавно објављеној студији, ниво среће поново расте после 65. године. Срећа је најинтезивнија у двадесетим, потом опада, да би касније свој врх досегнула током пензионерских дана. Открила сам да разлог томе лежи у чињеници да се нису препустили стихији, да дане не проводе сами на кревету гледајући у телевизор, већ су остали активни и у трећем добу. Вишак слободног времена дочекали су спремно и усмерили га на разне хобије, културно- забавне секције, спортске активности. Неки певају у хору, неки пишу поезију, сликају, играју фолклор, иду на излете, посећују позориште и креативне радионице, такмиче се у шаху, пикаду, доминама, плочицама, набацивању алки... Бројне су могућности које се пружају корисницима услуга Геронтолошког центра “Нови Сад”. Они се у њих укључују од зависности од афинитета. Многи су чланови више секција, и спортских и културних и успевају једнако да се посвете свим. Оно што нису стизали да раде у младости, а желели су, сад могу. Активности, поред тога што изазивају осећај задовољства, корисне су и за одржавање телесне и менталне кондиције. Такође, важан фактор у свему овоме је задовољење социјалних потреба услед чега нестаје осећај усамљености. Имала сам прилике да видим како се стичу дивна пријатељства у домовима и колико им значе та свакодневна ћаскања и шале уз шољицу кафе. Поједини, попут Душице, Софије, Вере, Живане и Даше из Дома Лиман пријатеље називају својом другом породицом.

На крају крајева, многе ствари у животу зависе од нас самих и наше перцепције стварности. Како изабереш да живиш, тако ће ти и бити. “Ако патиш то је због тебе. Ако си срећан, то је због тебе. Нико није одговоран осим тебе. Ти си свој пакао и свој рај!”(Осхо)

Ја бирам рај!

Ваш уредник,
Руџица Вукић Рајић

Државно шах првенство трећег доба у Геронтолошком центру „Нови Сад“

Клубови за одрасла и старија лица Геронтолошког центра „Нови Сад“ овогодишњи су домаћини XXIII Републичког такмичења у шаху, под називом „Српска лига трећег доба у шаху“. Покровитељ такмичења је, и овог пута, био Град Нови Сад, Градска управа за социјалну и дечију заштиту.

Шах турнир се одржава сваке године у другом граду, а игра се по правилима убрзаног шаха ФИДЕ. Право на учешће имали су сви чланови клубова за одрасла и старија лица, организовани по екипама геронтолошких центара из целе Србије. Ове године учешће је узело 13 екипа, чланова клубова геронтолошких центара из Суботице, Зрењанина, Панчева, Београда, Вршца, Врбаса, Јагодине, Параћина, Крагујевца, Ковачице, Лесковца и Новог Сада.

Свечано отварање одржало се 31. маја у просторијама Клуба „Ново Насеље“. Такмичење је отворио члан Градског већа за спорт и омладину Огњен Цвјетићанин, а поред њега говорили су и директорица Геронтолошког центра „Нови Сад“ Славица Шкрбић и руководиоц РЈ Клубови за одрасла и старија лица Анђела Костић. Директорица је истакла да су чланови клубова ГЦ „Нови Сад“ седму годину за редом прваци у овом такмичењу, као и да је Клуб „Прва Војвођанска бригада“ године 2014. освојила пехар у трајном власништву, и поново 2017, заједно са клубом „Олга Петров“. Овакав успех од 1996. године, од кад је почело шах такмичење нико није освојио. Да би се освојио пехар у трајном власништву потребно је да се буде првак три године за редом.

Судија турнира био је савезни судија Алмир Гарић, а помоћни судија била је Светлана Стојадинов. Након такмичења приређен је свечани ручак у трпезарији дома на Новом насељу за све такмичаре и проглашење победника. Пехаре, медаље и признања учесницима такмичења доделила је директорица Геронтолошког центра „Нови Сад“. Најбољима су додељене и слике, које су осликале чланице Клуба „Булевар“ (Мелита Иванић, Соња Лукић и Вера Балинт). Сlike за утешне награде такмичарима поклониле су чланице Креативне радионице Клуба „Слана бара“.

Ове године прво место освојила је екипа клуба Геронтолошког центра Панчева, друго екипа клуба из Новог Београда и треће место екипа Клуба „Олга Петров“ из Новог Сада.

Јавна расправа о Закону о заштити права лица са менталним сметњама у ГЦ „Нови Сад“

Геронтолошки центар „Нови Сад“ био је домаћин јавној расправи, у априлу месецу, о нацрту Закона о заштити права лица са менталним сметњама, корисника услуга смештаја у установама социјалне заштите. Јавну расправу, коју организује Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања у сарадњи са Организацијом за европску безбедност и сарадњу (ОЕБС), одржана је у дому на Лиману. Уводну реч одржала је Сузана Мишић вд помоћник министра за рад, запошљавање, борачка и социјална питања и Наташа Новаковић, правни саветник и руководилац програма за људска права и кривично-правни систем у Мисији ОЕБС-а у Србији. Нацрт закона, учесницима јавне расправе, представио је Драган Вулевић, посебни саветник у Министарству за рад, запошљавање, борачка и социјална питања и Владан Јовановић, независни експерт за област социјалне и породичноправне заштите, члан радне групе за израду нацрта закона о заштити лица са менталним сметњама, корисника услуге смештаја у установама социјалне заштите.

Учесници јавне расправе били су представници Покрајинског секретаријата за здравље, представници Покрајинског секретаријата надлежног за социјалну заштиту, представници Покрајинског завода за социјалну заштиту, представници Апелационог суда у Новом Саду, представници Основног суда у Новом Саду, представници Центра за социјални рад у АП Војводина, представници установа социјалне заштите за смештај деце, одраслих и старих, као и лица са менталним сметњама у АП Војводина, представници Клинике за психијатријске болести и представници одељења за душевне болести у болницама у у АП Војводина, представници организација цивилног друштва које се баве заштитом права особа са менталним сметњама и заштитом људских права у АП Војводина, Повереник за заштиту равноправности и Покрајински омбудсман.

Јавној расправи присуствовали су и запослени у Геронтолошком центру „Нови Сад“ - Славица Шкрбић, директорица Установе, Анђа Берановић, управница дома у Футогу и Гордана Иванчевић, руководиоц службе правно-административних послова.

Геронтолошки центар „Нови Сад“ излагао на новосадском Сајму за пензионере

Двадесет и четвртог и двадесет и петог маја, Геронтолошки центар „Нови Сад“ представио је своје услуге на 6. Сајму за пензионере.

Сајам је осмишљен као место сусрета старије популације са излагачима, који се баве пружањем услуга и производа намењених корисницима у трећем добу. То је прилика да се кроз дводневно дружење посетиоци упознају са ресорним покрајинским и градским институцијама, организацијама, удружењима, фирмама и појединцима, који својим радом доприносе квалитету живота старијих суграђана.

Геронтолошки центар „Нови Сад“ је, ове године, посетиоцима нудио на штанду могућност да се упознају са услугама Установе, а акценат је био на креативним радионицама у оквиру радне терапије, док је детаљније информације о значајним дешавањима у оквиру наше Установе нудио часопис „Будилник“.

Поред излагања, ГЦ „Нови Сад“ се представио и као учесник у програмском, културно-забавном делу. Хорска и фолклорна секција клубова, на челу са уметничким руководиоцем Милорадом Брзаком, као и литерарна секција клубова и певачка група Клуба „Булевар“ имала је запажен наступ.

Манифестацију под слоганом „За безбрижну старост“ отворио је Милан Кркобабић, министар без портфеља у Влади Републике Србије задужен за регионални развој и координацију рада јавних предузећа. Поред министра Кркобабића, прилику и част да се обрати посетиоцима и упозна их са услугама своје Установе имала је и директорица Геронтолошког центра „Нови Сад“ Славица Шкрбић. Поред њих говорили су и Љиљана Коковић, помоћница градоначелника, Славко Имрић, директор Покрајинског ПИО фонда, прим. др Веселин Бојат, директор Дома здравља Нови Сад, Бојана Николић, директорка ЈП Поште Србије и мр Бојан Кекић, председник Извршног одбора Банке Поштанска штедионица, који је, уједно, и генерални спонзор Сајма.

Геронтолошки центар „Нови Сад“ учесник у изложби Позоришног музеја Војводине

Позоришни музеј Војводине предложио је сарадњу Геронтолошком центру „Нови Сад“, која је у оквиру Установе радо прихваћена, а реализовала ју је организаторка промотивних активности у домовима Ружица Вукић Рајић. У оквиру сарадње, корисници услуга Геронтолошког центра „Нови Сад“ имали су прилику да учествују у пројекту Позоришног музеја Војводине, под називом „ Соба за моје позориште“, који је подржан од стране Фондације „Нови Сад 2021.“

Пројекат је подразумевао прикупљање личних предмета грађана који представљају њихове успомене на позориште и изложбу поменутих предмета. Овде је акценат стављен на интимним доживљајима и вредностима. Грађа везана за позориште обухватала је све оно што сведочи о оснивању и трајању неке позоришне институције, као и предмети везани за позоришне уметнике. Фотографије, плакати, програмске књижице, улазнице, лични предмети, реквизити, делови сценографије и костима, редитељске књиге, костимографске и сценографске скице, различити рукописи, ноте, као и многи други предмети из позоришта чинили су поставку изложбе.

Отварање изложбе било је 5. јуна у кафе - галерији „Изва“ и трајала је 10 дана. Након тога, предмети су изложени и у Културној станици „Свилара“.

Изложба је била прилика да се види како једно позориште настаје и живи, каква је његова свакодневница кроз личне предмете Новосађана који својом драгоценом архивом и успоменама на позориште и његову уметност, представљају једно културно богатство, које Нови Сад поседује захваљујући дугој позоришној традицији. Изложба је прилика и да се увиди на који начин се чувају предмети који чине нашу културну баштину и традицију позоришне уметности код нас.

Својим учешћем обогатили су изложбу следећи корисници услуга Геронтолошког центра „Нови Сад“: корисници дома на Лиману -Анђелија Веснић, Вера Пинтер, Чањи Ференц и Смиљана Дрча, чланица Клуба „Пролеће“ Споменка Прељић и чланица Клуба „23. октобар“ Даница Радосављевић. Захваљујући њиховом залагању, учешће Геронтолошког центра „Нови Сад“ у изложби учинио је пројекат Позоришног музеја Војводине богатијим и интересантнијим.

Коло српских сестара из Румуније посетило Клуб „Слана Бара“

Традиционална сарадња између Клуба „Слана Бара“ и Удружења Коло српских сестара, из Српског Семартона у Румунији, настављена је и у априлу, у просторијама поменутог клуба за одрасла и старија лица при Геронтолошком центру „Нови Сад“.

Женско, хуманитарно, добровољно, ванстраначко и патриотско Удружење Коло српских сестара на челу са председницом Живком Живанов узвратило је, још једном, посету члановима Клуба „Слана бара“ и тиме допринело да се ова пријатељска сарадња претвори у традиционално, пријатно дружење праћено музиком, плесом, смехом и топлим речима.

На вратима их је дочекала Даница Славнић - Цица држећи у руци погачу и со, што је део српске традиције. Овај вид дочека носи у себи поруку да је гост добродошао, да је овде безбедан и да му се ништа лоше неће десити. Обичај је нашироко познат и у суседним земљама, па етнологзи тврде да је то, заправо, обичај свих словенских народа, настао у 10. веку као део црквеног обичаја.

Госте из суседне Румуније, поред чланова клубова, дочекали су и запослени из РЈ Клубови на челу са руководиоцем Анђелом Костић. Добродошлицу им је пожелела и председница клуба Јованка Каназир уз пригодне поклоне, које су радиле вредне жене из Креативне радионице клуба.

Пријатељство и сарадња, као и прва посета гошћи из Румуније десила се 2016. године на иницијативу тадашње председнице клуба Милице Живковић. Након пријатних утисака са првог сусрета поновљено је дружење у Румунији где су корисници клубова имали прилике да посете Српску православну цркву у Семартону и да присуствују манифестацији „Доситејеви дани“.

Захваљујући ангажовању и чланова клубова и жена из Удружења Коло српских сестара, која је праћена подршком запослених у РЈ Клубови даљина, која се мери километрима постала је недовољна препрека за ширење моста пријатељства.

Обележен јубилеј фолклорне секције клубова

Фолклорна секција клубова за одрасла и старија лица једна је од првооснованих секција у овој радној јединици и, са поносом, може се истаћи да је ове године, у јуну месецу, обележила двадестогодишњицу постојања. Секцију је почео да води уметнички руководиоц господин Милорад Брзак од самог оснивања и наставио је успешно да је води све до данашњег дана. Чланови секције су се, временом, смењивали, али је она наставила да ради једнаким интезитетом и квалитетом захваљујући кореографу Брзаку.

Секција се окупља три пута у току недеље, у Клубу „Ново насеље“, а намењена је свим члановима клубова за старија и одрасла лица, који се могу прикључити у сваком моменту.

Своје умеће чланови фолклорне секције презентују на бројним наступима у оквиру клубова и домова Геронтолошког центра „Нови Сад“, али и шире. Наступали су и у другим геронтолошким центрима, на концертима КУД-а пензионера „Исидор Бајић“, на разним манифестацијама, а последњи наступ је био у Врбасу, на манифестацији коју је организовало Општинско удружење пензионера поводом 72. године постојања и рада њиховог удружења. Чланови Општинског удружења пензионера из Врбаса нагласили су да су имали прилике да и раније виде наступ фолклорне и хорске секције клубова ГЦ „Нови Сад“, да им се њихов наступ веома допао, те су им зато и указали част да буду једини који ће извести програм за прославу јубилеја.

20 година успешног рада фолклорна секција је обележила 17. јуна, у Клубу „Ново насеље“ пригодним културно-забавним програмом. У програму су учествовали, поред фолклорне секције, и хорска, драмска и литерарна секција „Љубитељи лепе речи“. Након квалитетног програма настављено је дружење чланова клубова уз музику и песму.

Академски хор „Споменак” наступио у домовима ГЦ „Нови Сад”

Током протеклих неколико месеци корисници услуга домског смештаја Геронтолошког центра „Нови Сад” имали су прилику да уживају у изврсном наступу професионалаца окупљених у Академском мушком хору „Споменак”. Хорско извођење

праћено је музиком, једнако квалитетног оркестра, који сачињавају професори са Академије уметности Универзитета у Новом Саду. Хор и оркестар предводи диригент Дамир Милошевић, професор хармонике у музичкој школи „Јосип Славенски” (био је члан међународног жирија за фолклорне ансамбле у Штокхолму 2003. године; један је од оснивача Музичке радионице, а данас Удружења „До Ре Ми”; коаутор је музике и аранжмана за бројне песме, коаутор је музичког приручника за најмлађе „Незаборавно музичко путовање”).

Концерте је хор и оркестар одржао у сва три дома ГЦ „Нови Сад”, те су корисници домова и Прихватилишта за бескућнике уживали у богатом репертоару који су за њих припремили. Разноврстан репертоар садржао је сплет староградских песама из Баната, Македоније, Далмације... Сентиментална мелодија и сјајне гласновне могућности чланова хора, иначе људи треће животне доби, код корисника је подсткла емоције, па је измамила нежне осмехе, али и по коју сузу.

Излет у Београд

Корисници Геронтолошког центра „Нови Сад” на састанку са организаторком промотивних активности у домовима изразили су потребу за организовањем заједничких излета. Запослени у Установи труде се да увек изађу у сусрет жељама корисника и да их реализују кад год им могућности дозволе. Тако је и овог пута, поштујући потребе корисника, организаторка промотивних активности припремила излет, у договору са корисницима домова. Излет је био рекреативног и едукативног карактера са акцентом на обилазак културно-историјских знаменитости. Путовало се у Београд у пратњи стручних лица из области здравства, физиотерапеута Драгане Граховац и докторице Јелене Мачар. Корисници домова имали су прилику да посете Храм Светог Саве на Врачару и Народну библиотеку Србије. Библиотеку су обишли уз помоћ стручног водича господина Славена Попаре, који их је, поред историјата библиотеке, упознао и са ликом и делом писца Милоша Црњанског, који има сталну поставку у библиотеци.

Након обиласка направили су предаха на Савском језеру Ади Циганлији.

Препуни лепих утисака вратили су се у дом са жељом да се поново организују обиласци и путовања.

Корисници дома на Лиману путовали у Ниш

Девог маја, корисници дома на Лиману, заједно са радним инструктором, путовали су у Геронтолошки центар „Ниш“ како би учествовали на манифестацији „Мајске игре“. Манифестација је спортског карактера и окупља кориснике геронтолошких центара и домова из целе Србије. Ове године, као и претходних, организовано је такмичење у обарању чуњева, набацивању алки и бацању плочица, а учешће у такмичењу узело је укупно 13 геронтолошких центара. Такође, приређено је и такмичење у пикаду за запослене у геронтолошким центрима. Екипа Дома Лиман Геронтолошког центра „Нови Сад“ (Предраг Нинковић и Славко Пајчин) освојила је прво место у бацању плочица. Након такмичарског дела уследила је додела пехара, медаља, диплома и награда и леп културно-забавни програм нишких музичара.

Дом Ново насеље освојило награду на ускршњем такмичењу у Мољу

Сваког априла месеца, уочи великог верског празника Ускрса, Дом за старе и пензионере из Мола организује такмичење под називом „Најлепше васкршње јаје“. Право учешћа на такмичењу имају сви корисници услуга геронтолошких центара и домова за старе у Србији. Задатак сваке екипе био је да што интересатније представи Васкрс и васкршње обичаје, а избор материјала и технике био је слободан. Једини услов је био да јаја буду ручно рађена у оквиру радне терапије.

Ове године, прилику да представи рад своје радне терапије имао је дом на Новом насељу испред Геронтолошког центра „Нови Сад“. Корисници домског смештаја на Новом насељу, уз

помоћ својих радних терапеута и инструктора показали су оригиналан, маштовит начин израде и шарања ускршњих јаја. Захваљујући свом креативном таленту и залагању запослених освојили су прво место и диплому за најлепше ускршње пиле. Ускршње пиле рад је кориснице Снежане Николић, која је и претходних година била награђивана за изузетну креативност. У изради ускршњег пилета коришћена је комбинација картона, папира и вунице.

Прослављени рођендани корисника домова и Прихватилишта ГЦ „Нови Сад“

Геронтолошки центар „Нови Сад“ је Установа, која свакодневно ради на побољшању квалитета живота корисника својих услуга. Један од начина је и организација колективних прослава рођендана корисника.

Четири пута, у току сваке календарске године, организују се прославе значајних датума корисника. Прославе се одржавају једном у три месеца и тад се слави у друштву пријатеља из дома. Праћене су увек музичким програмом и великом слављеничком тортом. Овог пута, у мају месецу, прослављали су се рођендани слављеника рођених у месецу марту, априлу и мају.

Традиција колективног обележавања рођендана негује се већ годинама у Геронтолошком центру „Нови Сад“, на велико задовољство корисника.

Изведена монодрама у Дому Футог

У дому, у Футогу одржана је монодрама за кориснике дома и Прихватилишта за бескућнике. Монодраму је извела глумица Жељка Јелић, а тема представе било је ренесансно дело „Похвала лудости“ од Еразма Ротердамског. Ово дело представља критику свих друштвених слојева, од простог света, до власти, државе, а нарочито цркве. Тема је свевременска, те је корисницима садржај био веома близак без обзира што је дело писано 1509. године. Режирао ју је Зоран Радуловић, стручни консултант био је Тибор Вајда, режисер Српског народног позоришта, а Богињу лудости глумила је Жељка Јелић. Госпођа Јелић је самостална глумица, која је глумила, између осталог, и у свим новосадским позориштима (Српском народном позоришту, Позоришту младих, Новосадском позоришту). Сјајна глума и занимљив сценски наступ наишао је на одушевљење корисника услуга Геронтолошког центра „Нови Сад“.

Донатор представе био је господин Милован Миња Зељковић, власник грађевинског предузећа „Бест изградња“. Мајка господина Зељковића била је корисница услуга домског смештаја у Футогу, те је он из захвалности према Установи, која се стручно, савесно и професионално бринула о његовој мајци и донирао поменутој монодраму.

Услуга социјалног рада

Геронтолошки центар «Нови Сад» је установа социјалне заштите која развија и реализује различите облике социјалне заштите одраслих и старијих лица.

У оквиру домова Геронтолошког центра «Нови Сад» пружају се следеће услуге: смештаја, исхране, здравствене заштите, неге и хигијене, психолошка помоћ, културне активности, радно-окупациона терапија, услуга вешераја, службе одржавања (мајстори) и услуга социјалног рада.

Позив социјалног радника, у најопштијем смислу, подразумева бављење човеком као појединцем, његовим потребама и проналажењем адекватног места у социјалном окружењу.

У домовима Геронтолошког центра „Нови Сад“ запослено је, укупно, шест радника, који пружају услуге социјалног рада. Дакле, по два у сваком дому.

Социјални радник у установи социјалне заштите је у најнепосреднијем контакту са корисником услуга, најчешће је прва особа коју старије лице и његови сродници упознају још пре доласка у дом.

Задатак социјалног радника је да потетицијалног корисника упозна са условима стицања права на смештај у установу, о спектру услуга које установа пружа, а често су и у прилици да „разбијају“ предрасуде које постоје према смештају у дом.

Напуштање властитог дома је изузетно стресан догађај у животу старијег лица, те је у послу социјалног радника важно пружање помоћи приликом пријема и адаптације.

То конкретно значи да социјални радник помаже кориснику у одабиру и усељењу у простор, проналази му место у трпезарији, упознаје са корисницима из суседства, водећи при том рачуна да буде окружен корисницима који му сензибилитетом одговарају.

Првог дана доласка у дом, упознајемо корисника са надлежним лекаром и медицинским сестрама, са радом радне и физикалне терапије, са спремачицом која ће му чистити простор и бринути о гардероби, о начину коришћења телефона, прикључењу кабловке телевизије и кућним редом Установе. Дакле, брину о свим аспектима свакодневног функционисања у дому.

Током боравка корисника у дому, социјални радници ослушкују потребе корисника и помажу у њиховој реализацији. Водећи рачуна о личним афинитетима, подстичу кориснике на неговање преосталих потенцијала, укључују их у комисије и секције, подстичу их да присуствују културно- забавним програмима.

Обзиром да су у најнепосредијем контакту са корисницима у позицији су да посредују у санирању кварова, одржавању простора, набавци лекова, дневне штампе, у остваривању права код других институција.

Значајан сегмент рада су контакти са сродницима корисника. Телефонски и лично социјални радници обавештавају сроднике о свим променама и потребама које имају.

Други, мање леп сегмент овог рада је бављење администрацијом, вођење евиденције и документације која је неопходна у послу и не допушта да се запослени бави корисником у мери коју би желео и која је потребна кориснику.

Широк је спектар рада социјалног радника и то најбоље објашњава Мирјана Берић, социјални радник дома на Лиману: „Да бисмо квалитетно обављали овај посао морамо бити сензибилисани за потребе старијих људи, потребно је много стрпљења и емпатије. Међутим, за разлику од осталих послова у социјалној заштити наш позив доноси бенефите и привилегију да црпимо искуства старијих, често од њих учимо радост и квалитет живљења, без обзира на тешкоће које живот носи. Хвала им на томе!“

Корисници клубова у Београду

Чланови Клубова за одрасла и старија лица посетили су Бели двор краљевске породице Србије, као и Краљевски двор, обишли су Кућу цвећа и Музеј Југославије. Након обиласка знаменитости, корисници Клубова, заједно са организатором промотивних активности, Стеваном Булићем, дружили су се са својим пријатељима у Геронтолошком центру „Бежанијска коса“. Након веома веселог и забавног дружења, излетници описали су излет као велико освежење. Због великог броја заинтересованих чланова исти излет биће поновљен према програму који креира организатор уз активну сарадњу чланова Клубова.

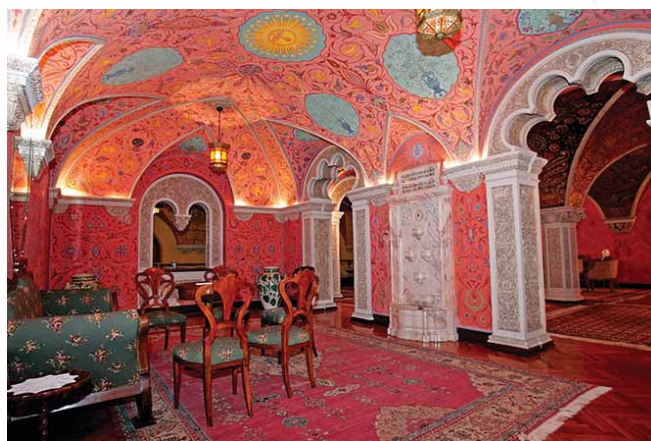
Краљевски Двор на Дедињу изграђен је у периоду 1924-1929. године личним средствима и по налогу Њ.В. Краља Александра I (деде Њ.К.В. Престолонаследника Александра II).

Краљевски Двор је био дом Краља Александра I и Краља Петра II. Данас је то дом Њ.К.В. Престолонаследника Александра II и његове породице.

Пројектанти су били арх. Живојин Николић и академик Николај Краснов са Краљевске академије. То је велика и репрезентативна вила од белог камена у српско-византијском стилу. У њеном саставу је и Дворска капела посвећена Св. Апостолу Андреју Првозваном, који је заштитник и Крсна Слава Краљевског Дома, и која је саграђена по узору на цркву манастира Св. Андреја на Тресци, задужбину Краља Вукашина. Око Двора су подигнуте перголе, парковске терасе, базени, павиљон и концертна тераса. Из Двора који је на гребену брда, пружа се величанствен поглед на Дедиње, Кошутњачку шуму, Топчидер и Авалу.

Просторије у приземљу веома су раскошно опремљене. Каменом поплочани Свечани хол украшен је копијама фресака из Дечана и Сопоћана. Плави салон је опремљен у барокном стилу, а Златни салон у ренесансном, као и велика Трпезарија. У тим просторијама мраморни стубови носе раскошне касетиране дрвене таванице са бронзаним лустерима. Ове су просторије украшене драгоценим сликама, шкрињама и предметима из краљевске збирке. У истом ренесансном стилу опремљене су и просторије Велике и Мале библиотеке. На првом спрату је распоређен низ апартмана које користе Њ.К.В. Престолонаследник Александар II, Принцеза Катарина, Принц Наследник Петар, Принц Филип и Принц Александар.

Зграда Белог двора, који се налази у истом комплексу са Краљевским двором, зидана је по жељи Краља Александра I као резиденција за његове синове Петра (будућег Краља Петра II), Томислава и Андреја. Краљ Александар је очекивао да ће његовим синовима бити потребан

сопствени простор када одрасту, али га је мучко убиство отргло од породице, а судбина његових синова је кренула другим током. Малолетни Краљ Петар II је постао нови господар Краљевског Двора, а довршењем започете зграде Белог двора позабавио се његов рођак, Кнез-Намесник Павле. Зграду, која је грађена од 1934. до 1937. године, пројектовао је архитекта Александар Ђорђевић. Када је Двор завршен у њега се уселио Кнез-Намесник са својом породицом у очекивању Краљевог пунолетства. У приземљу ове класицистичке зграде налази се велики Свечани хол и низ салона опремљених у стилу Луја XV и Луја XVI са венецијанским лустерима. Ту је и Дворска библиотека која је имала око 35.000 књига и Свечана трпезарија намештена у стилу чипендејла.

На спрат се стиже степеништем из Свечаног хола, а до пет великих апартмана води галерија над Холом. У поткровљу се налазе станови послуге и помоћна библиотека.

Кућа цвећа је назив за објект у којем су сахрањени некадашњи доживотни председник Социјалистичке Федеративне Републике Југославије маршал Јосип Броз Тито и његова супруга Јованка. Кућа цвећа је део Музеја историје Југославије, која се налази на Дедињу и једна је од најпосећенијих туристичких места у Београду.

Стеван Булић,
организатор промотивних активности
у клубовима

Најважније у животу је да неког имаш ко је за тебе увек ту

*** Душица Ковачевић и Димитрије Јовичић ***

Душица: Упознали смо се 2010. године на новогодишњем путовању. Обоје смо били, до тада, удовци и досадила нам је усамљеност. Агенција нас је водила на пут изненађења, у ресторан, у Врбас и ту смо се упознали. Наредне целе године смо се дружили, али је било компликовано, јер је он живео у Инђији, а ја у Новом Саду, па смо морали да путујемо. Тада смо одлучили да живимо заједно у дому на Лиману. Међутим, није било слободних апартмана, па смо морали да чекамо до 24.јануара 2011. Тад смо се усеили у дом, адаптирали апартман и стекли пријатеље. Овде никад ниси сам и можеш имати пријатеље ако желиш.

Наша деца нису имала ништа против да дођемо у дом, сложили су се сви. И нисмо се покајали, јер све што добијемо и доживљавамо у дому, ми смо тим задовољни.

Димитрије: Тешко је у позним годинама доживети младићку љубав од 18, 20 година. Може и то да се деси, али је ретко, није то правило, већ су изнимци. Душица ми се свиђала, али се нисам заљубио. Свидела ми се као сродна душа, као добар друг, као партнер животни и, наравно, ту се родила симпатија, поштовање, жеља да живимо заједно. Прве године смо се упознавали и све чвршће везивали једно за друго.

Ја имам велику кућу, али тамо ми је било теже, сами сте. Поготово су зиме убиствене, немате где да одете, дојади гледање телевизије, а моји пријатељи су били породични људи са својим обавезама. Тако да сам се осећао усамљено и познанство са Душицом ми је добро дошло. Такође, и здравље је почело да ми попушта, па ми је требао дом.

Један од елемената који нас је приближио је и тај што смо обоје војна лица, имамо иста искуства. Ја сам био пуковник, а Душица потпуковник.

Мене је сестра наговорила да идем на путовање и уплатила га је. Рекао бих да је то био прст судбине, јер смо и у ресторану, у Врбасу добили место једно поред другог.

Душица: Ми се, можда, нисмо испрва заљубили, већ смо били прво пријатељи, а онда је то пријатељство бивало све јаче и онда је прерасло у љубав. Међутим, љубав у овим годинама није исто што и љубав у вашим годинама. Ремарк је то најлепше рекао, па ћу покушати да га цитирам - Љубав у овим годинама је сазнање да си ти увек присутан за неког ту и да је он увек присутан за тебе ту. И то је оно што нас највише везује. Кад лежем да спавам ја знам да је он ту и кад устајем знам да је ту. Та повезаност је нешто што је више од љубави. То је таква присност коју треба доживети и због тога смо ми срећни што смо заједно.

Димитрије: У дом смо дошли из потребе, јер су дошле године кад не можете сами све да радите, кувате, перете, одржавате кућу, плус башта и воће. Дом пружа сву негу здравствену и помоћ, почев од спремачице, јела, прања веша, шишања... Задовољан сам домом и не бих нигде више ишао. Оперисан сам од карцинома и овде имам потпуну здравствену негу. Толико волимо овде да нас двоје кад се шетамо, у повратку, не кажемо идемо у дом, већ идемо кући. Сваком би препоручио и паровима и самцима да, ако имају могућности да дођу у дом.

Душица: Хтела бих и ја да похвалим све запослене, бившу докторицу физијатра, а посебно физиотерапеуте Сању и Драгану, које су заиста предане послу, раде са нама сваки дан, познају све пацијенте и знају коме шта треба.

Задовољни смо животом овде и слободом која нам је пружена. Можемо да идемо где хоћемо и кад хоћемо. Била сам сад на одмору у Врњачкој бањи, Дими је био код својих ћерки. После тога нам је било драго да се вратимо у нашу кућу, овде.

Волим и пријатеље које сам стекла овде. Пуно ми значи свакодневно виђање са њима, после подне нам дођу, па се заједно картамо на тераси.

Додала бих, још, да смо и Дими и ја имали дивне бракове и успешну децу и сад сјајне унуке. После дивних бракова имали смо страшну самоћу и ово је нама сад поклоњени нов живот и због тога смо јако срећни. Човек је предодређен да живи у пару, а не да живи сам. Мало је људи који су срећни кад су сами. Можемо да гледамо и различите телевизоре, Дими гледа спорт, а ја серије, али и тад знамо да нисмо сами, да имамо неког ту поред. Најважније у животу је да неког имаш ко је за тебе увек ту. Ето, то је мој закључак и порука!

*Разговор водила: Рујица Вукић Рајић,
организатор промотивних активности*

Пише: Др Биљана Глишић Угрица,
специјалиста психијатрије

Страх као основа многих болести

Страх је појава настала развојем врсте, на танкој граници између психичког и телесног, здравог и болесног, нормалног и ненормалног, који је представљао основно и битно осећање за људски опстанак. Кад је нормалан, страх је у функцији прилагођавања и самозаштите, позитиван је и подстицајан, чак неопходан јер доприноси развоју и употпуњавању природе човека.

Али, кад добије особине болесног, страх је најмучније осећајно искуство човека, које може да постане најјачи непријатељ у покушајима очувања телесног и нарочито психичког интегритета као предуслова за срећан и миран живот.

Страх и стања страха познати су откако је човек почео да комуницира речима, писањем или цртежом. У најстаријем писаном делу „Еп о Гилгамешу“, насталом пре више од 4.000 година, помиње се страх од смрти, основног садржаја и изазивача највећег броја страхова, поготово сепарационе анксиозности (страх од одвајања).

Данас већина људи има велику тензију и стрес у телу, а то значи да су мишићи, тетиве, везивна ткива и зглобови изгубили природне функције. Многи се навикну на такво стање тела, прилагоде се. Много седења, неактивност или преоптерећеност ума и тела доводе до константне тензије, што узрокује константно излучивање хормона кортизола. Он стеже крвне судове, повећава притисак у телу, смањује доток крви у мозак, спречава регенерацију и стварање нових ћелија, знатно смањује способност учења и памћења. Висок ниво кортизола у телу може узроковати многе здравствене проблеме као што су несаница, висок притисак, кардиоваскуларне болести, слаб имунитет, лоша расположења, аутоимуне болести, поремећај нивоа шећера у крви...

Страх изазван стресом је емоција за коју се сматра да је укључена у развој готово свих психијатријских болести и поремећаја. У дијагностици је посебно актуелан од како је Светска здравствена организација прогласила глобалну епидемију стреса. Како бисмо га разумели, требало би да знамо да је страх најближи сродник стреса, односно, његов претходник и пратилац.

Ми психијатри знамо да је страх од смрти у основи већине неуроza, па чак и психоза – најтежих душевних обољења.

Једна од најчешћих тегоба на које се жале наши пацијенти јесте хронични умор праћен некавалитетним спавањем и несаницом. Пошто је несаница један од првих злослутних знакова по ментално здравље, значајно је да се благовремено реагује и тако предупреди развој озбиљнијих психичких поремећаја као што су јако изражена анксиозност (стрепња праћена понекад и паничним нападима), депресија, па чак и најтежи душевни поремећаји као што су психозе.

Нарочито је појава несанице изражена у трећем добу и важно је да се то обавезно пријави свом лекару. Несаница је само последица нарушеног менталног здравља.

Уколико постоји стрепња, сталан и некада необјашњив страх, хроничан умор који није последица телесног обољења, снижено расположење или раздражљивост, потребан је разговор са лекаром и психологом као и психијатром.

Данас постоји више врста лекова који без нежељених ефеката знатно помажу у побољшању психичког стања.

Осим редовног узимања терапије потребно је упражњавати благу физичку активност као што је шетња јер она поспешује рад срца и крвотока а самим тим и осталих органа, нарочито мозга.

За треће доба често се везује термин усамљеност, мада је то болест модерног доба и присутна је у адолесценцији и младим и одраслим годинама. Стари су ипак најосетљивија група и доказано је да су подложнији болестима када су усамљени и мање задовољни квалитетом живота. Усамљеност повећава ниво стреса и упалних процеса у организму као и ризик од дијабетеса, болести срца и деменције.

Човек је друштвено биће и од изузетне важности је неговање старих и успостављање нових пријатељстава.

Стара је истина да је у животу све много једноставније ако имамо друштво.

* Текст је преузет из дневног листа „Дневник“, а говори о Божани Шимић, чланици литерарне секције „Љубитељи лепе речи“ клубова за одрасла и старија лица

Уз клавир на „бувљаку“ сви запевали „Хеј, Словени“

Да обичан одлазак на пијаци „бувљак“, па и у продавницу, може да се претвори у несвакидашњи догађај, а затим и у стихове, мало ко би помислио.

А стихови у прози, инспирисани једним таквим доживљајем, са све називом „Клавир на бувљаку“, стигли су недавно право на имејл-адресу наше редакције.

Све се одиграло једног децембарског петка, када је наша суграђанка Божана Шимић отишла у свој уобичајени обилазак Најлон пијаце и у мору најразличитијих половних ствари у чуду приметила, ни мање – ни више него прашњави клавир. У том тренутку прилази му времешна жена, заклоњена кабаницом, чисти прашину, седа за клавир и почиње да свира химну некадашње Југославије „Хеј, Словени“. Призор и тонови, као по договору, изненада су окупили старије и млађе, и оне који то време добро памте, али и оне који можда још нису били рођени. И сви знају речи, сви су запевали као један. То је требало видети и доживети, никога не би оставило равнодушним, а у нашој суграђанки, која иначе пише песме, тињало је три месеца. На крају је, као и све своје песме, у даху тај догађај и емоције пренела на папир, међутим, желела је да то подели са свима.

„То је било за филм, та сцена ме је непрестано пратила, нон-стоп сам је се присећала“, с видним емоцијама и надахнућем почиње причу Божана Шимић.

Фото: Божана Шимић,
фото: Приватна архива

Одломак из песме

„...Пришла је клавиру смело и
руком обрисала своје изборано чело.
Дивила му се ко да се одавно знају и
поносна што обоје тако дуго трају...

...Кроз жагор и ту јутарњу тмину
чусмо по диркама ударање ко неку
љутину...

...Стадосмо у ставу мирно,
слушајући то њено свирање немирно.
Проломи се химна, поче да јечи и
пени, она чувена „Хеј, Словени“. Пра-
вац одакле звук долази окрену смо се
хитро ко у некој младалачкој снази,
која у нама чучи и не пролази...

...Баба је могла свирати неку пес-
му другу, ал' та химна показала је неко
сећање и заборављену тугу, на нашу
некадашњу 'Југу'...

...Том жагору, том миру и тој
одслушној химни на клавиру, једно
велико хвала, што сам без улазнице и
неке најаве свему томе присуствовала
и свој скромни допринос дала...”

„Наша генерација је уз ту химну имала посебан осећај, сви смо се клећи у њу, не знам како то да вам објасним. То је нешто што је прошло, међутим, да се сад неко сети и одсвира ту химну... Да се тако нешто деси на бувљаку, међу тим крпама, које смрде на зној, неку киселину, бућ, и усред свега тога ођедном чујете песму „Хеј, Словени“ и сви певамо, и младо и старо у ставу – мирно. А баба свира, руке јој слабачке, сасушене, вене се виде... Али то усхићење док је песма трајала, да сте ту сцену могли да видите!... Сад кад сам написала, кад је то изашло из мене, осећам неки мир. То је сад на папир легло, утемељено и у камен уклесано.”

И док разговарате с Божаном, речи теку и у прози и у стиху, тако да имате осећај да читате књигу. Парадокс у томе и свему до сада изреченом је чињеница да разговарате с – дипломираном економисткињом. Божана Шимић је рођена у Ковину, студије економије је завршила у Суботици када је имала 22 године, а посао је потом врло брзо добила у Новом Саду. У струци је радила 40 година, сада је пензионерка, посвећена породици и унучићима, које свакодневно чува. Међутим, став, одлучност и енергија видни су у сваком тренутку. Дар за писање открила је у тужним околностима, након изненадне смрти рођеног брата.

„Хтела сам да посветим што лепше опроштајно писмо свом брату, то је било први пут, никад пре тога нисам писала“, сећа се Божана.

„Али тада се покренула нека снага у мени, сва љубав према брату и, како сам тада почела, свака реченица ми се римовала. Жеља да на папир ставим сва присећања почиње од тог опроштајног писма. Када сам га у Београду читала, сви су плакали, али ја сам имала снагу да то прочитам јер сам знала да је то последње што могу брату да поклоним.”

Божана планира да објави и књигу. У њу ће ући сећања на детињство и носиће назив „Умем да се сетим“.

„Имали смо лепо детињство у „немању“, како ја то кажем“, наводи она.

„Моја писања су опширна. Имам једну гомилу записаних присећања из детињства, другу која говори о мојим унучићима и трећу, посвећену сарадницама којима сам била директор у „Гасу“, а које те песме и сад чувају у канцеларији. Учланила сам се и у литерарну секцију „Лепа реч“ Геронтолошког центра „Нови Сад“. Увек пронађем бар сат за дружење са својом генерацијом и за нешто лепо. Рецимо, и на бувљак не дођем да бих нешто купила, него да видим те старе ствари које ме подсећају на детињство, на моју младост, на време кад нисам имала. Кад видим те ствари, пуна ми је душа, не могу да вам објасним какав је то осећај, ја се одморим, као да сам прочитала лепу књигу или погледала добар филм. За инспирацију ми је довољна и једна реч.”

Б. Павковић

Пише: ПЕРСИДА МАЛУЦКОВ- ликовни педагог у пензији, предавач у школици сликања клубова за стара и одрасла лица

Увод у холандско сликарство

Вермер ван Делфт (31. октобар 1632 — 15. децембар 1675.) је познати холандски, барокни сликар 17. века (Златно доба Холандије). који ће увести, такозвано, жанр сликарство-слике из живота обичних људи, њихове радости и љубав.

Његове фигуре на сликама су као да су ухваћене у јадном тренутку што му даје достојанственост и живот у његовим делима. За живота је био славан, па су му се слике добро продавале.

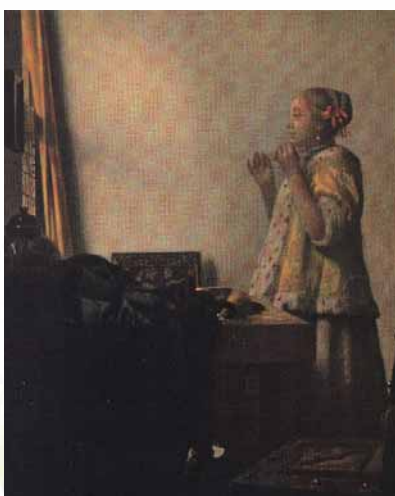

СЛИКАР У СВОМ АТЕЉЕУ

Ово је слика која се не разликује од досадашњих сцена у сликарском атељеу. Ту су модел и он који покушава да пренесе лепоту девојке на своје платно.

МЛЕКАРИЦА

Овде нам сликар приказује простор у коме она ради и њену вештину у послу.

ДЕВОЈКА ПРЕД ОГЛЕДАЛОМ

Девојка је добила огрлицу која јој се свиђа, што се и види на њеном лицу.

ПОГЛЕД НА ДЕЛФТ

Довољна је била ова једна слика да се име живописног холандског градића заувек веже за име сликара-Вермера ван Делфта

ДУШИЦА КНЕЖЕВИЋ, чланица Клуба „Грозда Гајшин“ и председница литерарне секције клубова „Љубитељи лепе речи“. Пише поезију и краће прозне текстове

Летњи дани

Раширило се небо над равницом
границе, нема.

Сунце је у зениту. Пржи.

Клонуле биљке и људи.

Успавана мисао.

Подне.

Лелујави ветрић

враћа ми дах.

Природа се комеша,

води разговоре.

Тихо шапуће ветар

и друштво јој прави.

Летњи су дани.

Непокошена ливада

нуди изложбу пољског цвећа

раскошних боја,

лептире и пчелице мами.

Летњи су дани.

Лубенице стигле, крупне, зелене

неке ко зебре шарене.

Ал која је сласт кад се удвоје једу

с особом драгом,

па сок цури, а осмех вири

из сваког залогаја.

Погледи срећни, за речи

места нема.

Нека природа дрема, и

то је лета знак.

Дал се ова бајка уистину збила

не могу порећи.

Тренутак у срећи оставио траг.

Лето било лепо,

а ти мени драг!

ЉУБИЦА ВУКОВ МИХАЈИЛО

- Члан је литерарне секције клубова за старија и одрасла лица, Друштва књижевника Војводине, Удружења књижевника Србије, Удружења књижевника Републике Српске. Пише песме, приче, афоризме, романе и хаику поезију. Објавила је до сада, педнаест књига поезије. Песме су јој објављиване и у антологији светске поезије и антологији светских хаику песника, као и у домаћим антологијама и бројним зборницима. Добитница је бројних награда за поезију и за сликање.

ВОЛИМ БАЛКАНСКО

Волим балканско име своје и твоје
и како ваздух и вода миришу а баке
дједови нек се и даље палцем потпишу.

И прт у снегу и трави и ливаду у цвату
покошену не, прегажену.

Сваку камену ил дрвену кућу волим баш ту
балкансту малу ил топлу.

И вериге над огњиштем па макар и празне
и миришљаве ђаконије
што по башти расту разне.

О како волим то наше балканско
опоро а врело и сваки извор воде
и сваки сноп сена што се набија на стожац
и врући лонац пасуља и питу зељаницу
суву печеницу слатко ил мед ил коцку шећера.

О како волим то наше балканско
кад мушке руке дохвате женско тело
а оно све као не би хтело у коло се ухвати.

Волим и славе балканске кад се славе
и кољиво и мирис свећа погача и вина
и бадњак када се у шуми сече тек ускрс
и шарена јаја па врбице и зборове
па нека и даље у кола упрежу волове

По ливадама белих оваца младих јагањаца
краве нека мучу и млека дају пси нека лају.

Заиста волим све долове планине и котлине
дрвреде и шипражје реке језера море и по-
норнице све мушко и женско што се креће
све што на Балкан мирише срце ми је пуно
волим све то

Ја, жена балканска мајка славенска
душа панонска.

СЛАВКО ЂОРЂЕВИЋ, корисник дома на Новом насељу. Свестран, радног духа, бавио се различитим пословима у животу, био је од професора математике до директора општинске трговине у Иригу, бавио се и грађевином, радио је у Ираку, имао је приватну фирму и радио је и у култури. Поезију је писао још као трговац, и та склоност ка поетској речи можда је и била пресудна да, на крају, ради и у култури.

Зелена

Зелени што решава све ствари.
Зелени чај, зелени самовари.
Зелени људи, зелене ћуди.
У свакој шуми зелени лугари.

Душама мојих зелена су лица.
Зелена је и моја Мађарица.
Зелена боја дугиног повоја;
у белој смрти зелена пшеница.

Зелена је војска што се бори.
Зелен је и онај ко вам говори
да зелена птица није селица.
Зелен је и бог што нас створи.

Зелене очи твоје и моје.
Зелена љубав раздваја двоје.
Зелена река не тече издалека
и врба над њом зелене је боје.

Зелени семафори широких улица;
и сва су наша зелена деца.
Зелене бригаде пругу граде.
Зелен је и осмех наших усница.

Зелено дрвеће није без корена.
Уместо старе корача нова смена.
Ја волим чим проговорим
зелена, зелена, зелена.

СОФИЈА ВЕЋКАЛОВ – корисница дома на Лиману, представник корисника у Управном одбору Геронтолошког центра „Нови Сад“. Писала је љубавну поезију у младости.

Снови

Све што сам сањала да ће се збити
Није се заиста и догодило.
Но, не поричем, а немој ни ти.
Било је дивно, дивно је било.

Било је суза, патње и бола,
Радости луде, врцавог смеха...
Била сам тако чедно гола,
А плувала сам у мору греха.

Док си ме љубио, ко младо куче,
Знала сам да ту си и да, опет, ниси.
Сутра ће бити тужно ко јуче
Јер изнад среће и туга виси.

Руке ми нису довољно дуге
Да те пригрлим за сва времена.
Прошла сам с тобом испод дуге,
А већ је на мене пала сена.

Опрости што нисам боље умела
Да те очарам телом својим,
Тако сам, тако силно желела,
А исто тако силно се бојим.

Бојим се да пријатељство кроз деценије
Везено финим, ситним бодом
Не оде на дно провалије
И не одплови мутном водом.

Зато ћу увек за тебе бити
Прво пријатељ, па онда жена
И немој никад дозволити
Да на то најлепше падне сена.

ВЕРА ПИНТЕР ЂУРКИН
корисница дома на Лиману

Седам година сам у дому и задовољна сам. Мени је овде лепо, зато што имам једно слатко, пријатно друштво овде, пуно се дружим, деца ме редовно посећују, нисам усамљена. Имам своју слободу, идем где хоћу и дођем кад хоћу. Лично сам задовољна са боравком овде. Можда би могле неке ствари да буду боље, рецимо столице да се промене у трпезарији. Осталим сам задовољна, не очекујем ништа, године су ту, а ја их лако носим.

ВЕРИЦА ЖИВКОВИЋ
корисница дома на Новом насељу

Оно што се може тражити од дома је добијено. Одговара ми дом као дом, смештај. Не може се ставити нека примедба на хигијену, баш никаква. Могло би мало више да се људи заинтересују за друштвени живот. Мени је то јако важно, редовна сам на активностима, свим културним програмима. Једино бих волела да се организује превоз за позоришне представе, јер ја не могу да идем сама, а волела бих да гледам представе.

ВАСКА ЉУБОЈЕВИЋ
корисница дома у Футогу

Имам 89 година и у дому сам већ годину и по дана. Овде, у дому је релативно добро. Хвала Богу да су нам оспособили да имамо разоноде, музике, програме, прославе. Не можемо ником ништа да замеримо. Храном сам задовољна, нисам избирачица.

Добро је доћи у дом, посебно за оне који немају нигде никога. Овде нађете друштво, пријатеље, нисте сами.

